KIR ÇİÇEKLERİ

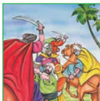
İÇİNDEKİLER

1 KIR ÇİÇEKLERİ

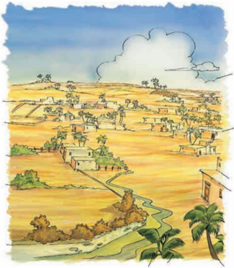
14 EN GÜZEL TİCARET

30 ESİR MİSAFİR

KIR ÇİÇEKLERİ

d

Medine'ye uzakça bir yerde, çölün ortasında küçük, şirin bir köy vardı. Her yeri kupkuru olan sıcak çölün aksine, bu köyde bolca su bulunurdu. Bu sebeple orada çok çeşitli ağaçlar yetiştirilebiliyordu. Köy halkı en çok da hurma ağacı yetiştiriyordu. Hemen her evin bahçesinde hurma ağacı vardı. Köyün kerpiç-

ten yapılmış evleri hurma ağaçları arasında âdeta kayboluyordu. Her aile mevsimi gelince hurmalarını toplar ve Medine'deki pazarda satardı. Kazandıkları parayla da evlerinin ihtiyaçlarını karşılarlardı.

Köydeki insanların çoğu bir yandan da hayvancılıkla uğraşıyordu. Çobanlar her sabah ko-

yun sürülerini köyün hemen yakınındaki kırlara götürür, akşama doğru tekrar köye getirirlerdi. Köy halkı geçimlerini sağlamak için bu koyunların sütünü ve sütten yaptıkları peynirleri de satarlardı.

Köyün bütün insanları birbirini çok severdi. Herkes Peygamber Efendimizden öğrendiği gibi sık sık bir araya gelir, birbirinin işlerine yardım ederdi. Medine'ye yolu düşenler, Peygamberimizden yeni öğrendikleri her şeyi bilmeyenlere öğretirlerdi.

Köyün bu güzel insanlarından biri de Zâhir'di. Kerpiçle ve taşlarla örerek yaptığı küçük bir evde yaşıyordu. O da bütün köylüler gibi Medine'deki pazarda ürünlerini satarak geçimini sağlıyordu. Köyde yaşayan diğer Müslüman kardeşleri gibi o da Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed'i çok seviyor, O'na çok saygı duyuyordu. Her zaman "Bize İslâm dinini O öğretti. Allah'ın izniyle bizi birbirini seven, birbirini hiç kırmayan insanlar hâline getirdi." diyordu.

Zâhir, Medine'ye, pazara gideceği günleri hep sabırsızlıkla beklerdi. Çünkü Medine'ye her gidişinde, önce Peygamber Efendimizin yanına gider, O'na topladığı kır çiçeklerinden ve meyvelerden hediye ederdi. Peygamber Efendimiz de ona çeşitli hediyeler verir, Zâhir bundan dolayı çok mutlu olurdu.

Yine bir bahar mevsimiydi. Köylülerin ürünlerini satma zamanı gelmişti. Medine'ye gidilecekti. Zâhir her zamanki gibi çok heyecanlıydı. Peygamber Efendimizi uzun zamandır görmemiş ve çok özlemişti. Yola çıkacağı günden önceki akşam, sepetini hazırlayıp erkenden yattı. Sabah da erkenden kalkıp ailesiyle vedalaşarak yola koyuldu.

Peygamber Efendimizi göreceği için çok sevinçliydi. Hem ürünlerini satıp evinin ihtiyaçlarını karşılayacak hem de çocuklarına ve eşine hediyeler alacaktı. Böyle hayallere dalmış bir şekilde epeyce yürüdü. Vakit oldukça ilerlemiş ve Zâhir iyice yorulmuştu. Konaklayıp dinlenecek bir yer aramaya başladı. Az ileride küçük bir ağaç gördü. Ağacın altına varınca sepetini omzundan indirip yere koydu. Azık torbasını açtı. Sabah yola çıkarken eşinin torbaya koyduğu peynir ve ekmekle karnını doyurdu. Sonra biraz dinlenmeye karar verdi. Bu sırada Peygamber Efendimize götüreceği çiçekleri düşünüyordu. Kendi kendine "O'na yine en güzel

çiçeklerden götürmeliyim." dedi.

Ayağa kalkıp, etrafına bakındı. Biraz ileride bir kayalık vardı. Çoğu zaman o kayaların gölgesinde büyüyen çiçekler olurdu. Sepetini omuzlayıp, oraya kadar yürüdü. Gerçekten de orada yeni yağan bahar yağmurlarıyla renk renk çiçekler yetişmişti.

Aradığını bulduğu için çok sevinçliydi. Hemen oracıkta topladığı çiçeklerle rengârenk bir demet yaptı. Sonra da onu dikkatlice sepete koydu. Demetindeki tek bir çiçeğin bile yolda giderken zarar görmesini istemiyordu. Çünkü onları Peygamber Efendimize götürecekti. O güzel insan her şeyin en güzeline lâyıktı. Tekrar yola koyuldu.

Medine'ye varır varmaz önce Peygamberimizin evine doğru yöneldi. Hem çok sevinçli hem de çok heyecanlıydı. Evin önüne gelince hemen kapıyı çaldı ve içeri girmek için izin istedi. Peygamberimizin yanında arkadaşları da vardı. Zâhir'i içeri davet etti. Zâhir de selâm vererek eve girdi ve sepetini yere koydu. Sonra

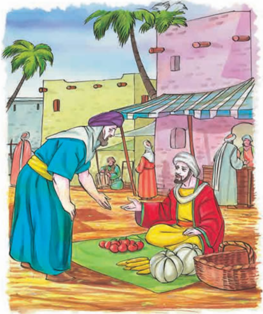
da sepetten çıkardığı çiçekleri ve meyveleri Peygamberimize hürmetle sundu.

Peygamber Efendimiz çok memnun olmuştu. Çiçekleri kokladı. Sonra Zâhir'e teşekkür edip, onun için dua etti. Ardından da ona çeşitli hediyeler verdi. Peygamberimizin yanında olmak öyle güzeldi ki Zâhir oradan ayrılmayı hiç istemiyordu. Ama hep orada kalamazdı. Bir süre sonra izin isteyerek Peygamberimizin evinden ayrıldı. Pazarın yolunu tuttu.

Pazara varınca doğruca her geldiğinde durduğu yere gitti. Sepetinden temiz ve geniş bir örtü çıkarıp güzelce yere serdi. Yanında getirdiği meyveleri ve peynirleri onun üzerine düzgünce sıraladı. Müşterilerini beklemeye başladı.

Pazara Zâhir'den daha erken gelen satıcılar da vardı. Bazı müşteriler ihtiyaçlarını onlardan almaya başlamışlardı. Bu arada vakit ilerlemiş, pazar yeri yavaş yavaş kalabalıklaşmıştı.

Zâhir'in ürünlerine bakan müşteriler de oluyor, o da onlarla ilgileniyordu. Tam bu sırada arkasından uzanan bir çift el gözlerini kapattı. Zâhir birden öyle şaşırmıştı ki hiçbir şey

göremiyordu. Heyecanla:

– Kim o, dedi.

Çok meraklanmıştı. Tam o sırada Zâhir'in gözlerini kapatan kişi arkasından seslendi:

– Bu köleyi kim satın almak ister?

Zâhir sesi hemen tanımıştı. Bu, Peygamber Efendimizin sesiydi. Kendisine şaka yapıyordu. Efendimizin bu şakasına karşılık Zâhir de bir şaka yapmak istedi ve:

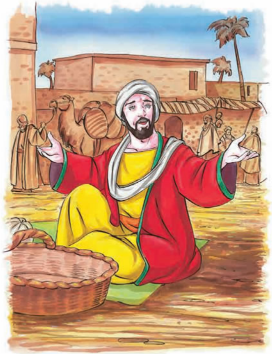
– Boşuna yorulmayın Efendim! Benim gibi çirkin birini kimse almaz, dedi.

Zâhir'in yüzü birçok kişiye göre çirkindi. Ama o, bu çirkinliği dert etmiyordu. Zâhir'in bu sözü üzerine Peygamberimiz ellerini yüzünden çekti ve şöyle dedi:

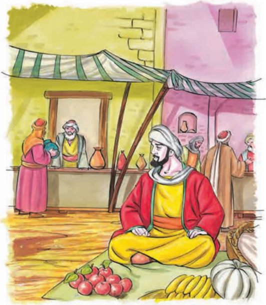
– Ey Zâhir! Dıştan bakanlara göre çirkin görünsen de Allah katında senin değerin çok büyüktür.

Peygamberimizin bu sözünü duyunca dünyalar Zâhir'in olmuştu. Çok ama çok sevinmişti. Çünkü bu sözü söyleyen Allah'ın peygamberiydi.

Bu, Zâhir için paha biçilemez bir hediyeydi.

O sırada sadece Zâhir değil, pazardaki herkes çok sevinçliydi. Çünkü Peygamber Efendimiz pazarı ziyarete gelmişti. Bir süre sonra da Zâhir'in yanından ayrılıp, pazarı dolaşmaya devam etti. Zâhir, Peygamber Efendimiz gözden kayboluncaya kadar O'nun arkasından baktı.

İyice dalmıştı. Bir müşterinin sesiyle kendine geldi. Adamcağız ona sattığı peynirin fiyatını soruyordu. Fakat onun aklı sattığı şeylerde değil, hâlâ Peygamber Efendimizdeydi.

Zâhir öğleye doğru pazara getirdiği ürünlerin satışını bitirmişti. Evinin ihtiyaçlarını ve ailesine götüreceği hediyeleri alıp sepetine koydu. Öğleden sonra sevinçli bir şekilde köyünün yolunu tuttu. Eve elleri dolu gidiyor olmaktan dolayı mutluydu. Ama bir yandan da Peygamber Efendimizden ayrıldığı için üzülüyordu.

Sonra kendi kendini teselli etti. Peygamberimiz, Zâhir'e "Allah katında senin değerin çok büyük." demişti. Zaten bir insan için en önemli olan şey de bu değilmiydi.

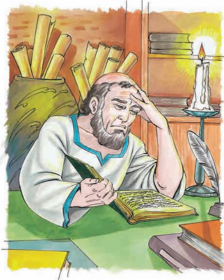
EN GÜZEL TİCARET

Medine şehrinde insanlar ticaret yaparak ya da tarımla uğraşarak geçimlerini sağlıyordu. Zeyd bin San'a da ticaret yaparak geçinen bir Yahudi idi. O, daha çok altın, gümüş gibi değerli şeyler alıp satıyordu.

Zeyd, ticaretin yanı sıra kitap okumayı da çok severdi. Özellikle de kendi dinlerinin kitabı olan Tevrat'ı çok okurdu. Onun diğer Ya-

hudiler arasında saygın bir yeri vardı. Zeyd, tarihî konularda birçok kitap okumuştu. Özellikle peygamberler hakkında geniş araştırmalar yapmıştı.

Bu araştırmalar sonucunda peygamberlerin doğruluk, güvenilir olmak, yumuşak huyluluk gibi bir çok özelliğini öğrenmişti. Ayrıca oku-

duğu kitaplarda son peygamber olan Hazreti Muhammed'den ve O'nun özelliklerinden bahsedildiğini de görmüştü.

O zamanlar Peygamberimiz, Mekke' de idi. Henüz Medine'ye hicret etmemişti. Bununla beraber Peygamber Efendimizin insanlara anlattığı yeni din her yerde duyulmuştu.

Zeyd, bu konuyu merakla araştıranların başında geliyordu. Peygamber Efendimizin Mekke'deki akrabalarına ve arkadaşlarına O'nun hakkında pek çok şey sormuştu.

Zeyd'in konuştuğu herkes Peygamberimizin güvenilir, dürüst biri olduğunu söylemişti. Bunları duydukça merakı Zeyd'in daha da artıyordu. Peygamberimizi bir an önce görmek istiyordu. Herkesten duyduğu, kitaplardan okuduğu peygamberlerin özelliklerini kendi gözleri ile görmeliydi.

Ancak Medine'den Mekke'ye develerle gidip gelmek çok uzun zaman alıyordu. Zeyd de

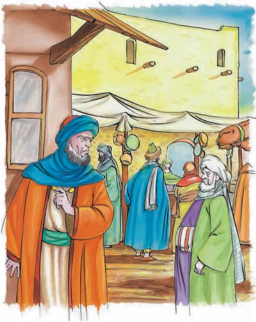
kendi işlerini bırakamadığı için bir türlü Mekke'ye gidememişti. Böylece iki yıl geçmişti.

Zeyd bir gün Müslümanların Medine'ye hicret ettiklerini duydu. Peygamber Efendimiz ve arkadaşları Mekke'deki baskılar yüzünden orayı terk ediyorlar ve Medine'ye geliyorlardı.

Zeyd bunu duyunca çok sevindi. Müslümanların peygamberi Hazreti Muhammed'i daha yakından tanıyabilecekti. Nihayet Peygamberimiz de Medine'ye geldi.

Zeyd b. San'a o günden sonra fırsat buldukça Peygamberimizi takip etmeye başladı. Çarşıda, pazarda, yolda her yerde onu dikkatli bir şekilde izliyordu. O'nun insanlara nasıl davrandığını, onlarla nasıl konuştuğunu seyrediyordu. Alışveriş yaptığı insanlarla konuşuyordu.

Zeyd, Peygamberimizin birçok özelliğini kendi gözleriyle görmüştü. O'nda gördüğü bütün davranışlar tıpkı kitaplarda okuduğu gibiydi. Peygamberimizin üstün ahlâkına şahit olmuştu.

O'nun doğruluğuna, dürüstlüğüne, güvenilirliğine ve adaletine hayran kalmıştı. Ancak kendi dininin kutsal kitabı olan Tevrat'ta okuduğu özelliklerden birini Peygamber Efendimizde henüz görememişti.

Bu özellik yumuşak huyluluk, yani çabuk kızmamak, insanlara yumuşak davranmak, sabırlı olmaktı. Zeyd bu özelliğe de şahit olabilmek için fırsat kolluyordu. Kendi kendine:

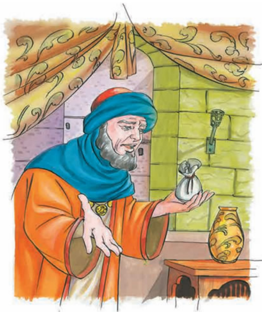
"Eğer o peygamberse mutlaka bu özellik de O'nda vardır." diyordu. Bu niyetle Peygamberimizi izlemeye devam etti.

Günlerden bir gün birkaç fakir insan, Peygamber Efendimizin yanına gelerek ondan yardım istedi. Ancak Peygamberimizin parası yoktu. Zaten o her zaman bütün malını ve parasını ihtiyacı olanlara dağıtırdı. O gün de kendi parası olmadığı için borç para aramaya başladı.

Bu durumu gören Zeyd, "İşte aradığım fırsat geldi." diyerek Peygamberimizin yanına gitti. Kısa bir görüşmeden sonra O'na borç verebileceğini söyledi.

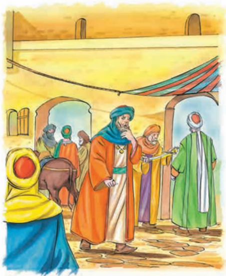
Peygamberimiz ondan otuz dirhem borç aldı. Ancak borcunu hurma olarak ödeyebileceğini söyledi. Zeyd de bu teklifi kabul etti.

Ardından da borcun ödeneceği tarih belirlendi. Birbirleriyle anlaşarak ayrıldılar.

Peygamberimiz, aldığı parayı geciktirmeden muhtaç insanlara dağıttı. Zeyd ise borcunu isteyeceği günü beklemeye başladı. Çok

sabırsızlanıyordu. Günler birbirini kovaladı. Zeyd'in alacağını isteyeceği tarihe bir gün kalmıştı.

Zeyd, Peygamberimizi kızdırmak için süre dolmadan alacağını istemeye karar verdi. Böylece O'nun ne kadar sabırlı olduğunu ölçebilecekti.

Bu düşüncelerle evinden ayrıldı. Bir süre yürüdükten sonra Peygamberimizin evine vardı. İzin isteyip içeri girdi. Peygamberimizin yanında en yakın arkadaşlarından Hazreti Ömer vardı. Zeyd kızgın bir sesle:

– Ey Muhammed bana olan borcunu öde, hakkımı ver. Zaten borcunu ödememek sizin soyunuzun âdetidir, diye bağırarak alacağını istedi. Sonra da Peygamber Efendimizin nasıl cevap vereceğini merakla beklemeye başladı.

Peygamberimiz Efendimiz ise onu dikkatle ve sabırla dinledi. Ona hiç kızmadı. Ancak Hazreti Ömer, Zeyd'in bu kabalığına daha fazla dayanamadı:

– Ey Yahudi, vallahi Peygamber Efendimizin evinde olmasaydık dayağı hak etmiştin, dedi.

Zeyd, Hazreti Ömer'e hiçbir şey demedi. Çünkü o asıl Peygamberimizin nasıl karşılık vereceğini görmek istiyordu. Hazreti Ömer'in tepkisi üzerine Peygamberimiz:

– Ey Ömer sakin ol! Allah seni affetsin. Senden başka türlü davranmanı beklerdim. Sen bana borcumu güzellikle ödememi söylemeliydin. Ona da alacağını nazikçe istemesini tavsiye etmeliydin, dedi.

Bu sözler karşısında Zeyd'in, Peygamberimize olan hayranlığı bir kat daha arttı. Çünkü kendisinin yaptığı kabalık Peygamberimizin nezaketini bozmamıştı. Böylece Zeyd, Tevrat'ta okuduğu bir özelliğe daha şahit olmuştu.

Kısa süren bir sessizlikten sonra Peygamberimiz, Zeyd'e:

– Ey Zeyd, senin alacağının ödeme günü yarındı, dedi. Zeyd bu doğru söze hiç itiraz etmedi. Çünkü amacına ulaşmıştı.

– Tamam ya Muhammed! Yarını bekleyeceğim, dedi.

Peygamberimiz, Hazreti Ömer'e döndü ve Zeyd'e olan borcunu nasıl ödeyeceğini söyledi:

– Ey Ömer bu adamı yarın sabahleyin istediği hurma bahçesine götür. Eğer hurmaları beğenirse ona hakkını ver ve alacağından biraz daha fazla ver. Verirken de "Sana şu kadar fazla veriyorum." de. Eğer o bahçedekini beğenmezse beğeneceği bir başka bahçeden fazlasıyla ver.

Zeyd, karışık duygular içinde Peygamberimizin yanından ayrıldı. Yaşadıklarını düşünerek evinin yolunu tuttu. Dalgın dalgın yürürken evine varmıştı.

Ertesi gün erkenden kalktı. Daha sonra Hazreti Ömer'le buluşacağı yere gitmek üzere evinden ayrıldı. Hurma bahçelerinin arasından geçti. Bir süre daha yürüdükten sonra kararlaştırdıkları yerde Hazreti Ömer'le buluştular. Hazreti Ömer, Zeyd'i beğendiği bir hurma bahçesine götürdü.

Bahçeye girdiler. Peygamberimizin söylediği kadar hurmayı Zeyd'in çuvalına koydular.

Hazreti Ömer, Zeyd'in çuvalına biraz da fazladan hurma koydu. Zeyd olanları gördükçe iyice şaşırıyordu.

Peygamber kendi borcunu tam zamanında hem de fazlasıyla ödüyordu. Bir gün önce kendisine çok öfkelenen Hazreti Ömer de Peygamberimizin sözünden hiç çıkmıyordu. Bahçede hurma ağaçlarının gölgesine oturdu. Hazreti Ömer de dinlenmek için onun yanına oturdu.

Hazreti Ömer'le bir süre sohbet ettiler. Hazreti Ömer ona İslâm dinini anlattı. Zeyd de İslâm dini ve Peygamberimiz hakkında aklına takılan birçok soruyu Hazreti Ömer'e sordu.

Hazreti Ömer, Zeyd'in sorduğu bütün soruları bir bir cevapladı. Zeyd, sorularının cevabını aldıktan sonra Müslümanlığı kabul ettiğini Hazreti Ömer'e söyledi.

Hazreti Ömer biraz şaşırmıştı. Bir gün önce Peygamberin yanına gelip bağıra çağıra borcu-

nu isteyen bir Yahudi ertesi gün Müslüman oluyordu. Zeyd'e bunun sebebini sordu:

– Zeyd! Sen bir gün önce Hazreti Peygamberden borcunu istedin. Hem de bir sürü bağırdın çağırdın. Bir gün sonra ise Müslüman oluyorsun. Neden böyle oldu?

– Ey Ömer! Sana anlatayım. Medine'ye geldiğinden beri Peygamberimizi takip ettim. Çünkü O'nun özelliklerini Tevrat'ta okumuştum. Kitapta yazan bütün özellikleri O'nda gördüm. Ancak yumuşak huyluluk özelliğini henüz görememiştim. Dün de ona şahit oldum. Benim bağırıp çağırmama rağmen O bana hiç kızmadı. Beni sabırla dinledi. Ben de O'nun bir peygamber olduğundan emin oldum. Bunun için Müslüman oluyorum. Artık sen de şahit ol. Müslüman olma şerefine erdiğim için şu hurmaları ve servetimin yarısını ihtiyacı olanlara bağışlıyorum.

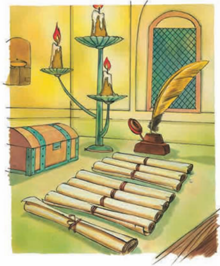
Hazreti Ömer buna çok sevinmişti. Heyecanla Zeyd'i kucakladı. Onu tebrik etti. Hazreti Ömer bu haberi vermek için Peygamber Efendimizin yanına gitti.

Zeyd de ailesi ve yakınlarıyla bu mutluluğunu paylaşmak istiyordu. Evine varır varmaz başından geçenleri ailesine anlattı. Ardından akrabalarına da olanları bir bir anlattıktan sonra onları Müslüman olmaya çağırdı.

Zeyd'in akrabaları ve dostları onun bilgisine çok güvenirlerdi. O, Müslüman olduysa çok iyi düşünmüş demekti. İslâm dinini öğrenmek için ona sorular sordular. Sorulara tek tek cevap vererek onları bilgilendirdi. Bu konuşmalardan sonra yaşlı bir adam hariç, Zeyd'in bütün ailesi ve akrabaları Müslüman oldu.

ESİR MİSAFİR

Peygamberimiz Medine'ye hicret edeli yedi yıl olmuştu. İslâm dini Medine ve çevresinde iyice yayılmıştı. Peygamberimiz daha fazla insanın Müslüman olmasını istiyordu. Bunun için sekiz devletin başkanlarına mektuplar gönderecekti. Bu mektuplarla onları ve ülkelerinin insanlarını güzel dinimiz İslâma davet edecekti.

Bu düşünceyle mektup gönderilecek hükümdarlar tespit edildi. Elçilere vazifeleri anlatıldı ve yol hazırlıklarını tamamlamaları istendi. Hazırlıklar bitince elçiler farklı ülkelere, farklı hükümdarlara mektup götürmek üzere yola çıktılar.

Mektup gönderilen hükümdarlardan biri de Sümame idi. Sümame, Yemame hükümdarlarındandı. Çok genç bir insandı. Soyu sopu genişti. Zengin bir ailesi vardı. Çok rahat bir hayat yaşıyordu. Kılık kıyafeti oldukça düzgündü. Fakat o kötülüğü ile meşhurdu. İçki içer, putlara tapar ve insanları rahatsız ederdi. Medine'nin etrafında yaşayan insanlara çok kötülük yapmıştı.

Günlerce süren yolculuktan sonra Peygamberimizin elçisi Yemame' ye ulaştı. Hemen Peygamberimizin mektubunu Sümame'ye verdi. Sümame, böyle bir mektup almaktan çok rahatsız oldu. Peygamberimizi ve getirdiği dini küçümsedi.

Mektubu okuduktan sonra iyice kızıp deliye döndü. Elçiye hakaretler savurdu. Kendi dininin yüceliklerini sayıp durdu. Putlardan övgü dolu sözlerle bahsetti. Hatta Peygamberimizin kendi ülkesini ele geçirmek istediğini zannetti.

Bu mektuptan sonra Sümame, Peygambe-

rimize ve İslâm dinine kin ve nefret duymaya başladı. Günden güne Peygamberimize düşmanlığı arttı.

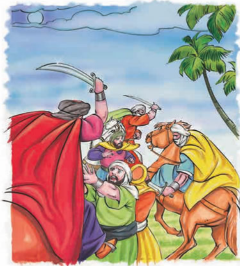
Sonunda süikast yaparak Peygamberimizi öldürmeye karar verdi. Bu kötü düşüncesini gerçekleştirmek için günlerce plânlar yaptı. Tanınmış kâtillerle görüştü. Artık gece gündüz aklı fikri bu işi nasıl gerçekleştireceğini düşünmekte meşguldü. Yemiyor, içmiyor mektup gönderen, yeni bir dinden bahseden O kişiyi öldürmeyi düşünüyordu.

Amcalarından birisi onu bu düşüncesinden vazgeçirdi. Çünkü Peygamberimizin etrafında O'nu çok seven ve O'nun için canını vermeye hazır bir sahabe topluluğu vardı. Hem O gerçekten peygamberse Allah O'na zarar verilmesine izin vermezdi. Ne kadar plân yapılırsa yapılsın kimse O'nun kılına bile dokunamazdı.

Ancak Sümame'nin içindeki kin ve düşmanlık bir türlü kaybolmuyordu. İçindeki kötülük duygusu o kadar fazlaydı ki bir gün Peygamberimizin arkadaşlarından birkaç kişiyi

yakalayıp şehit etti. Güya böylelikle Peygamberimize kötülük etmiş olacaktı.

Peygamberimiz arkadaşlarının haksız yere öldürülmesine çok üzüldü. Onlar için ağladı. Sümame gerçekten çok kötü bir insandı. Hiçbir suçu olmayan insanları yakalamış ve sadece Peygamberimizin arkadaşı oldukları için onları öldürmüştü.

Bunun üzerine Peygamberimiz askerlerine Sümame'yi mutlaka yakalamalarını ve cezalandırmalarını emretti.

Bir gün Sümame Mekke'ye gitmek üzere yola çıkmıştı. Yolu Medine yakınlarından geçiyordu.

Aynı günlerde Peygamberimiz süvarilerini birkaç birliğe ayırarak şehrin çevresinde görevlendirmişti. Çünkü Peygamberimiz bu şekilde tedbir alarak Medine'yi çevreden gelebilecek tehlikelerden koruyordu. Birlikler, görevli oldukları bölgelere dağıldılar. Her birliğin başında bir de komutan vardı.

Askerler görev yerlerinde gezmeye başladılar. Vadileri dolaştılar, köylere uğradılar. Akşama kadar her tarafı kontrol ettiler. Hiçbir kötü olayla karşılaşmadılar.

Sadece bir süvari birliği görevini tamamlayıp Medine'ye dönerken birkaç yolcuyla karşılaştı. Birliğin komutanı onlara kim olduklarını ve nereden nereye gittiklerini sordu. Fakat bu yolcular kendilerine çok saygısız dav-

ranıp, hakaretler savurdu. Askerler de onları küçük bir kavgadan sonra yakaladılar. Yakalananların içinde Sümame'nin de olduğunu kimse bilmiyordu. Çünkü onu şimdiye kadar hiç görmemişlerdi.

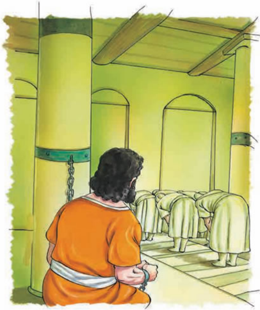
Askerler onun ellerini arkasına bağladılar. Ardından bir atın üzerine bindirerek Medine'ye getirdiler. Ardından esiri Peygamberimize götürdüler.

Peygamberimiz onları tebessümle karşıladı. Ardından askerlerine:

– Kimi yakaladığınızı biliyor musunuz? O Sümame'dir, dedi.

Sonra da bu esirin mescitte tutulmasını ve ona misafir gibi davranılmasını istedi. Ona mescidin bir köşesinde yer gösterdiler.

Sümame gece gündüz orada kalıyordu. Camide olup bitenleri dikkatle izliyordu. Sahabeler ona ikram ve iltifatta bulundular. Hâlini hatırını sordular. Peygamberimiz de namazlardan sonra yanına gelip onunla ilgileniyordu.

Böylece aradan üç gün geçti. Üçüncü günün sonunda ikindi namazından sonra Peygamberimiz, Sümame'nin yanına geldi. Onunla bir süre sohbet etti. Ardından da:

– Ey Sümame! Ne düşünüyorsun, diye sordu.

Sümame:

– Gönlümden iyi şeyler geçiyor. Eğer sen beni öldürürsen bir caniyi öldürmüş olursun. Eğer kurtuluşum için para istersen, istediğin kadar para vereyim.

Bu konuşmadan sonra Peygamberimiz ona İslâm dinini anlattı ve Müslüman olmayı düşünüp düşünmediğini sordu. Sümame:

– Müslüman olmayı düşünmüyorum, diye cevap verdi.

Bunun üzerine Peygamberimiz onu serbest bıraktı ve:

– Korkmadan rahatça memleketine gidebilirsin, dedi.

Sümame buna çok sevindi. Peygamberimize teşekkür etti.

– Bana çok iyi davrandın. Sen ve arkadaşlarından hep saygı ve iyilik gördüm, dedi. Ardından da camiden ayrıldı.

Sümame yolda yürürken birkaç günde yaşadığı olayları düşündü. Cezalandırılmayı veya pazarlarda köle olarak satılmayı beklerken mi-

safir edilmişti. Üstüne üstlük şimdi de serbest bırakılmıştı.

Bu arada epey yol aldığının farkına vardı. Medine'nin dışına çıkmıştı. Bir süre daha yürüdü. Karnı açıkmış, iyice de susamıştı. Oldukça yorulmuştu. Dinlenecek uygun bir yer ara-

maya başladı. Bir tepeyi aştıktan sonra az ileride çalılık ve hurma ağaçları gördü. Kuşlar oraya gelip gidiyordu. Kuşlar oralarda dolaştığına göre orada su olmalıydı.

Sümame nihayet oraya ulaştı. Orada küçük bir pınar ve önünde de küçük bir havuz vardı. Sümame elini yüzünü yıkadı. Kana kana su içti. Daha sonra ağaçların altında uykuya daldı.

Aradan epey zaman geçtikten sonra uyandı. İyice dinlenmişti, karnı şimdi daha çok acıkmıştı.

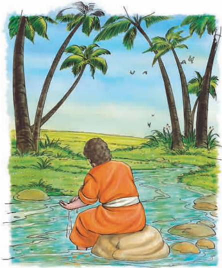
Peygamberimizin verdiği azığı açtı ve yemeye başladı. Karnını doyurduktan sonra pınarın başına gitti. Ellerini yıkadı ve orada bir süre daha oturdu. Derin düşüncelere daldı.

Medine'de gördüklerini ve yaşadıklarını hiç unutamıyordu. Çok etkilenmişti. Müslümanların ahlâkı, doğruluk ve dürüstlükleri. Ona yaptıkları iyilikler. Hep birlikte camide namaz kılışları. Aralarındaki dostluk, yardımlaşma ve beraberlik hiç gözünün önünden gitmiyordu.

Hele de Peygamberimizin davranışları, iyi-

likleri, güler yüzü, içtenliği ve misafirperverliği âdeta onu büyülemişti.

Kalbinde Peygamberimize, Müslümanlara ve Medine şehrine karşı engel olamadığı bir sevgi belirdi. Bütün bu düşüncelerden sonra Müslüman olmaya karar verdi. Pınarda güzelce abdest aldı.

Ardından Medine'nin yolunu tuttu. Koşar adımlarla şehre ulaştı. Doğruca mescide gitti. Çok heyecanlıydı. Kalbi küt küt atıyordu. Mescide iyice yaklaşınca avluda bulunan sahabeler onu gördüler. "Sümame geliyor, Sümame geliyor!" diye mescidin içindekilere haber verdiler. Onu kapıda karşıladılar. Sümame onlara Peygamberimizi görmek istediğini söyledi. Sahabeler durumu Peygamberimize ilettiler.

Peygamberimiz o sırada diğer ziyaretçileriyle ilgileniyordu. Sümame'yi görünce ona tebessüm etti. "Hoş geldin." deyip onu yanına oturttu. Hâlini hatırını sordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Sümame söze başladı :

– Ey Muhammed! Şu ana kadar bana senden daha büyük düşman, senin dinin kadar kötü din ve senin memleketin kadar nefret ettiğim bir yer dünyada yoktu. Ancak şimdi bütün bunlar benim için en değerli ve en sevimli şeylerdir.

Sümame, bunları söyledikten sonra şehâdet getirerek Müslüman olduğunu ilân etti. Başta Peygamberimiz olmak üzere orada bulunan herkes bu duruma çok sevindi. Hep birlikte onu kutladılar.

Sümame, birkaç gün daha Medine'de kaldı. İslâm dinini iyice öğrendi. Daha sonra akrabalarına da İslâm dinini anlatmak üzere Peygamberimizden izin alarak memleketine döndü.